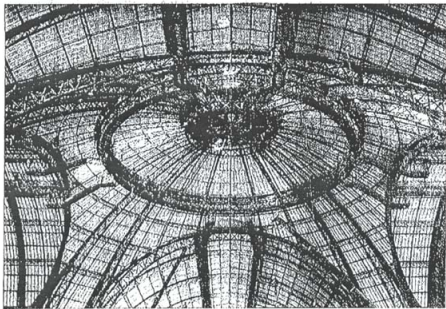

Visszatért a biennále

A Grand Palais kupolájának részlete

A szépművészetek párizsi nagy palotájának 1896-ban meghirdetett pályázatát négy építész nyerte, Henri Deglane, Albert Louvet, Albert Thomas és Charles Girault. Közös munkájuk eredménye az 1900-as világkiállításra felavatott Grand Palais épülete, amely kiállítás csarnokként működött azóta is, noha a világháborúk idején kasszárnyának, szükségkórháznak és katonai gépkocsraktárnak is használták. A Grand Palais tinnepélyes átadása után egy évvel, 1901-ben létesült a francia régiségkereskedők országos szövetsége, a Syndicat National des Antiquaires (SNA), amelynek etikai kódexe három szóban foglalható össze: autenticitás, minőség, tisztesség. A szövetség jelenleg több mint négyezer tagot számlál. Első ízben 1956-ban rendezte meg a régiségek, képzőművészeti alkotások és ékszerek nemzetközi biennaléját a Grand Palais-ban, és a rendezvény színhelye később is ez a műemlék épület maradt. Amikor 1993 novemberében az üvegötög egy darabjának lezuhanása miatt életveszélyessé vált, váratlanul be kellett zárni, a külső és belső restaurálások pedig sokáig elhúzódtak. A munkálatok idején a rangos régiségvásárlást hat alkalommal fogadta be a Carrousel du Louvre. Itt nagyjából állt nyáron rendelkezésre, de a rendezők elvt megfontolások miatt ide sem hívhat meg 120-nál több résztvevőt, hogy megértsék a biennalé exkluzív jellegét.

A XXIII. Biennale des Antiquaires 2006. szeptember 15. és 24. között végre visszatérhetett a Grand Palais falai közé, ahol az eredeti architektúra hangulatát követő, François-Joseph Graf tervezte installáció teremtett számára közeget. Ünnepe ez a közönségnek épügg, mint a 111 kiállítónak, akik közül 67 francia, 44 pedig külföldi: a legtöbben Nagy-Britanniából jöttek, a sora a belgák, németek, amerikaiak, olaszok, svájciak folytatják. A hétzernél több műtárgyat több kontinens és három évezred anyagából válogatták. A műfaji skála szintén széles: az ókori görög és római vagy prekolumbián emlékektől az élő törzsi művészetig, a féstműnyektől a szobrokon és grafikákon át a fotográfiáig, a vegyes műtárgyaktól a bibliofil könyvekben át az ékszerkig, az antik bútoroktól egészen a modern dizájnig.

Globális világunkban a műkereskedők köre – akárcsak a vagyonos műgyűjtők táborá – szinte rendszeresen találkozik olyan fontos helyszíneken, mint Maastricht, Párizs, London, Bécs, Salzburg, München vagy Maili-ben. Ebben a nemzetközi közösségben fontos esemény olyan rangidős galériások jelenléte, mint például Anthony Blumkin New Yorkból, akinek ősapja a XIX. századi Bécsben alapozta meg az üzletet, apja 1939-ben helyezte át székhelyét New Yorkba, fia pedig a középkor és a reneszánsz európai szobrászatával olyan világhírű

múzeumok állandó partnere, mint a Metropolitan, a Kunsthistorisches vagy a Louvre. Hasonló a családja, profíja és kapcsolatrendszere az ötödik nemzedékhez tartozó müncheni Florian Eitel Köhlernek is, aki bajor bútorrestaurátori diplomával előbb a New York-i Metropolitan Museum-ban dolgozott, aztán a Sotheby's amerikai fiáléjánál az európai szobrásza részlegét vezette, tíz évvel ezelőtt hazatérve pedig átvette a családi vállalat igazgatását. Münchennél maradv, az 1900-as évek táján az európai arisztokrácia tagjai egymásnak adták a kilincset Lehmann Bernheimer bajor királyi udvari szállítmónál, amerikai iparmágnások és pénzárók pedig finom kelméket, válogatott régiségeket, értékes szőnyegeket rendeltek tőle.

A negyedik generációt képviselő Konrad O. Bernheimer a régi európai mesterek képzett forgalmazója a XVI-XIX. század közötti időszakból, európai és tengerentúli köz- és magángyűjtemények számára egyaránt. Holland és flamand, francia, spanyol, német és osztrák képek között így került a kollekciójába ld. Markó Károly itáliai ideáltaja is. A párizsi Franck Prazan viszont tavalyelőttig a Christie's franciaországi vezérigazgatója volt, azóta átvette apjától annak galériáját, ahol elsősorban a II. világháború utáni két évtized világhírű mesterei – Dubuffet, Hartung, Poliakoff, Soulages, Vieira da Silva, Zao Wou ki – munkáit találhatjuk meg, de a névsorból Victor Vasarely sem marad ki.

Akadnak a biennalén most először szereplő, új meghívottak is, több mint tucatnyian. Párizsban a híres művészeti könyvesbolt – a Le Minotaure helyén – eredeti nevé megtartva nyitott négy évvel ezelőtti galériát Benoit Sapiro, aki korunk legfrissebb trendje szerinti az oroszok mellett a közép-európai festőket forgalmazza a XX. század első felétől – Chagalltól Francis Kupkától. A nagy múltú bécsi Bel Etage viszont a székesztendő Wiener Werkstätte három évtizedes és hívő képviselőjeért érdemelte ki ideit standját, amelyen Adolf Loos és Otto Wagner, valamint Josef Hoffmann és Kalle Moser válogatott műveit sorakoztatják fel. Akinek nem sikerül eljutnia Párizsba, az október 21-től Wolfgang Bauer bécsi galériájának ószi túrlatán is megtekintheti az anyagot, egészen december 22-ig.

WAGNER ISTVÁN

2) Budapesti Monatszeitschrift „Mit BILD“ (Kunsthandel - Publika)
am. 5. Oktober 2006 (Seite 15.)